

Leo Trotskij: De etthundratjugoens deklARATION

(3 december 1927)

[Trots sina teoretiska skiljaktigheter riktade trotskister och zinovjeviter ett gemensamt uttalande till det sovjetiska kommunistpartiets femtonde kongress, som inleddes den 2 december. Det är uppenbart att uttalandet är en kompromiss mellan de två grupperna, där de förstnämnda ville fortsätta kampen och de sistnämnda kapitulera. Stalin höll rapporten om oppositionen, och avslutade med kravet att oppositionen skulle "avsvärja sig sina bolsjevikfientliga åsikter" eller lämna partiet – eller kastas ut. I sin sammanfattning avvisade han de 121 oppositionellas deklARATION som en otillräcklig kapitulation.]

DeklARATIONEN publicerades i Pravda, 20 december 1927, och på engelska i International Press Correspondence, 12 januari 1928, med enbart Kamenev som undertecknare. Översättning från engelska, Göran Källqvist, från Challenge of the Left Opposition (1926-27), sid 481-484. I den engelska artikeln har vissa tillägg gjorts för att förbättra läsbarheten. Namnlistan är från de stenograferade protokollen från den femtonde kongressen (som publicerades 1961-1962).]

Till presidiet vid SUKP(b):s femtonde kongress:

Kamrater!

Kommunistpartiets enhet är den viktigaste principen under den proletära diktaturens epok. Utan partiets enhet på leninismens grund kan inte diktaturen upprätthållas, det går inte att gå framåt mot socialismen, och världsrevolutionens utveckling kan inte främjas.

Men på senare tid har partiets enhet öppet äventyrats av de inre partistridigheterna. Om utvecklingen av vår kamp leder till splittring, och därefter till kamp mellan två partier, så skulle det innebära den största fara för Lenins sak.

Vi vill inte förneka vår del av ansvaret för den allvarliga interna situationen i partiet. Under kampen för våra uppfattningar har vi slagit in på en fraktionsväg, som ibland antog extremt hårda former, och vid flera tillfällen använde vi metoder som går mot partidisciplinen. Vi tvingades in på denna väg endast tack vare vår övertygelse att våra uppfattningar var riktiga och leninistiska, av vår beslutsamhet att uppmärksamma den breda massan av partimedlemmar på dem, av de hinder vi stötte på under denna väg, och av de anklagelser som riktats mot oss, anklagelser som är outhärdliga för bolsjeviker.

Det finns inga programmatiska skillnader mellan oss och partiet. Vi har pekat på närvaron och tillväxten av termidorianska faror i landet och de otillräckliga åtgärder som vidtas till skydd mot dem, men vi har aldrig trott och vi tror inte heller nu, att vårt parti eller dess centralkommitté har blivit termidorianskt, eller att vår stat har upphört att vara en arbetarstat. Det slog vi kategoriskt fast i vår *Plattform*. Vi vidmakthåller fortfarande, och kommer att fortsätta att vidmakthålla, att vårt parti har varit och är ett förkroppsligande av den proletära förtruppen, och att Sovjetstaten förkroppsligar den proletära diktaturen. Vi tillåter inga tvivel eller någon tvekan i frågan om att försvara Sovjetunionen, den första proletära staten i världen, alla arbetares fosterland. Vi har aldrig haft och har inte heller nu för avsikt att låta folk utanför partiet döma i våra interna partikonflikter. Men vi är fast övertygade om att partiet i grundläggande politiska frågor inte har något att dölja för arbetarmassorna utanför partiet, som utgör vårt partis klassbas, och att de som inte är partimedlemmar måste hållas informerade om interna partiangelägenheter genom att objektivet skissera de olika åsikterna i partiet, som var fallet under Lenin.

Men de interna partistridigheterna har blivit så intensiva att de hotar partiets enhet, och följaktligen

den proletära diktaturens grundläggande intressen. Det kan och får inte fortsätta. Kampen i denna form måste upphöra. Inför den internationella borgarklassens ögon, som spekulerar om en splittring av vårt parti och därför än mer febrilt förbereder ett krig mot Sovjetunionen, inför den internationella proletariats ögon, som med rätta ser SUKP:s enhet som den främsta garantin för framgång för sin revolutionära kamp – anser vi det vara vår plikt att göra allt som krävs för att stärka vårt partis kampenhet.

Vi kan inte avsäga oss idéer som vi anser korrekta och som vi lagt fram för partiet i vår *Plattform* och våra teser. Men för att rädda partiets enhet, för att garantera dess fullständiga kampförmåga som ledare för staten och den proletära världsrörelsen, deklarerar vi inför kongressen att vi kommer att upphöra med allt fraktionsarbete, upplösa alla våra fraktionsorganisationer och uppmanar alla som delar våra uppfattningar inom partiet och Kommunistiska internationalen att göra samma sak. Vi anser det vara alla partimedlemmars ovillkorliga plikt att underkasta sig partikongressens beslut, och vi kommer att fullfölja denna plikt. Vi har arbetat för vårt parti under årtal och decennier. Vi kommer varken att gå med på en splittring eller bilda ett andra parti. Vi avvisar kategoriskt tanken på ett andra parti. Vi anser att varje försök i denna riktning går mot Lenins läror och är dömt att misslyckas. Vi kommer att fortsätta att arbeta för vårt parti och bara försvara våra åsikter inom de gränser som partistadgarna och partiets formella beslut föreskriver. Det är varje bolsjeviks rättighet, som den fastslagits i många grundläggande kongressbeslut under Lenins livstid och därefter.

Denna deklARATION uttrycker vår bestämda övertygelse.

Vi är övertygade om att vi uttrycker uppfattningarna hos alla de som delar vårt sätt att tänka och som blivit uteslutna ur partiet, och att partiet på grundval av denna deklARATION ska vidta de första åtgärderna för att återställa ett normalt partiliv, på nytt ta emot de som uteslutits, släppa de som har arresterats för oppositionell verksamhet ur fängelset, och ge var och en av oss möjlighet att med hjälp av vårt arbete i partiet visa hur bestämda våra föresatser är.

Vi betvivlar inte heller att motsvarande åtgärder i Kommunistiska internationalen för de som delar våra uppfattningar, och när de upphör med sin fraktionella verksamhet, också kommer att hjälpa till att återställa normala förhållanden i Kommunistiska internationalens andra sektioner.

Vid kongressen och under partidiskussionerna försvarade vi våra åsikter fast och beslutsamt. Nu när vi beslutat att underordna oss kongressen ska vi genomföra detta beslut lika fast och beslutsamt, som sanna soldater i den bolsjevikiska proletära armén.

Ivan Avdejev (partimedlem sedan 1901), A Aleksandrov (1918), G Aleksejev (1916), Alskij (1917), N Andrejev (1914), Ausem (1901), Beloborodov (1907), Jaroslav Beljajis (1912), S Babachan (1917), A Batasjev (1918), S Baranov (1913), G Belenkij (1901), Ivan Bakajev (1906) Budzinskaja (1914), M Bogulavskij, V Voroblev (1914), I Vardin (1907), I Vratjov (1917), V Vujović (1912), S Gessen (1915), P Greizja (1917), V I Gusev (1917), N Gordon (1903), Gertik (1902), L Ginsburg (1919), A Guralskij (1918), V Gorjatjov (1909), Drobnis, T Dmitriev (1915), Jaroslav Jelkovitj (1917), G Jevdokimov (1903), P Jezjov (1917), Jefretov (1917), A Zjuk (1904), Grigorij Zinovjev, S Zorin (1917), P Zalutskij (1907), D Zverev (1917), A Isjtjenko (1917), A Ivanov (1913), V Ivanov (1915), Iljin (1917), L Kamenev, S Kavtaradze (1903), Kasperskij (1913), M Krasovskaja (1912), Kovalevskij (1905), A S Kuklin (1903), V Kasparova (1904), A Korolev (1916), Krysin (1917), Komandir (1912), Kagalin (1917), Kostritskij (1917), A Konkova (1912), I N Katalijnov, Jevgennij Korsjunov (1919), M Lasjevitj (1901), V Levin (1917), G Lubin (1917), P Lelozol (1905), Lizdin (1892), G Lobanov (1918), N Muralov (1901), V Maljuta (1916), Milner (1918), A Minitjov (1911), P Makarov (1917), Ivan Naumov (1913), N Nikolajev (1914), A Nikolajev (1913), Nalivajko (1917), M Natanson (1917), Jevgenij Preobrazjenskij (1903), Jurij Pjatakov (1910), V Ponomarjov (1917), Pitasjko (1918), A Peterson (1917), I Paulson (1918), I Reingold (1917), O Ravitj (1903), Karl Radek, Christian Rakovskij, Rotskan (1915), Ryzjov (1918), R Rafail (1910), M Rem (1918), V Rumjantsov, G Safarov (1908), Ivan Smilga (1907), L Serebrjakov (1905), P Safronov (1917), Sarkis (1917), Sokolov (1914) Ivan Semenov (1917), M Solovjov (1915), L Sosnovskij (1903), I N Smirnov (1899), S G Semenov (1919), Z Senkov (1919), L Trotskij, Tuzjnikov (1919), O Tarchanov (1917), I I Tarasov, F Tartakovskaja, K Utkin (1918), Ukonen (1918), Grigorij Fedorov (1907), Ivan Furtitjev (1917), Ivan Fortin (1919), Ivan Filippov (1919), N Charitonov (1905), D Chatjkov (1917), Tjernov (1917), Jaroslav Sjarov (1904), M Sjepsjelova (1918), A Sjurijgin (1914), Jevgenij Esjba (1914), M Jakovlev (1916), Z I Lilina (1902).